

LA CIUTAT DELS NENS

Una novel·la sobre un orfenat, inspirada en fets reals

TERESA ROIG

NOVUM

La ciutat dels nens

Teresa Roig

“La Ciudad de los muchachos catalana havia de ser un projecte educatiu revolucionari, igual que l’original que va inspirar la pel·lícula de Hollywood, però el franquisme la va convertir en un orfenat de malson.

Teresa Roig

Una història de resiliència; sobre les llums i les ombres sobre les creences col·lectives que confonen educació amb adoctrinament o respecte amb autoritat.

El 1951, en ple franquisme, s'inaugurava *La Ciudad de los Muchachos, un hogar de aprendizaje* al bosc de Collserola per a nens orfes i sense recursos. Però el que es venia com a una institució exemplar, rèplica d'un projecte innovador, va esdevenir un infern per a molts dels que hi van viure. L'Emilio i en Carlos entre ells. Allà van perdre molt més que la innocència, i encara avui en pateixen les conseqüències en secret. Almenys, fins que aquestes comencen a afectar directament sobre aquells que més estimen.

En quina mena de persona es converteix un infant que, quan més necessita afecte i atenció, només rep crits, càstigs i menyspreus?

Aquesta és una història de resiliència; sobre les llums i les ombres pròpies i alienes. Una crítica al sistema educatiu del franquisme, basat en l'adoctrinament i la imposició inqüestionable de l'autoritat. Una novel·la que demostra que la compassió és la forma d'amor més important que hi ha.

Es parla molt del patriarcat i massa poc de l'adultocentrisme. Per quan un debat sobre la dictadura col·lectiva que seguim exercint envers els infants, a la família o a les escoles?

Teresa Roig col·labora des de jove a publicacions i publica contes en tota mena de mitjans. És amant de la natura i ha treballat durant anys al sector àudio-visual abans de dedicar-se a l'escriptura. És autora de les novel·les *Pa amb xocolata*, *El primer dia de les nostres vides* i *L'arquitecte dels somnis*, entre d'altres.

Fragment del llibre

[...] Durant tot el camí, en Carlos suplica al pare que no els abandoni. Plora tant que ha mullat la tapisseria del cotxe, i es nota que a don Emilio se li està acabant la paciència. Accelera per les corbes de la Rabassada i ambdós nens van de costat a costat dels seients posteriors. La carretera sembla interminable; el viatge, una agonia. En Júnior, però, no diu res. Tant que li agradava anar en el 600 que van estrenar fa pocs mesos... "En el auto de papà..." La cantarella de la primera excursió encara ressona dins del seu cap.

Ara, aquest Seat tan llustrós li sembla una caixa de morts, com la que duia la mare al clot abans-d'ahir. I la ferum del vòmit d'en Litus acaba d'arrodonar-ho.

Quan arriben a una gran esplanada, son pare aparca, derrapant, i tot seguit s'afanya a treure'l del vehicle, zelós únicament per l'entapissat. Renegant, aixeca la mà, a punt per ventar-li un mastegot, i llavors l'Emilio fill s'interposa entre ells. En silenci. L'home dubta uns instants, i al final abaixa el braç. A continuació descarrega les seves maletes i les hi deixa al davant.

—Cuida de tu hermano —li ordena abans de girar cua.

Voldria dir-li que quina barra, que ni parlar-ne, que és a ell a qui correspon fer-ho; però es mossega la llengua. Sap que de ben poc serveix res del que digui, aquí, ara.

—Pa-papá... —somica el menut.

És evident que pensa deixar-los, peti qui peti, en aquesta mena d'escola enmig de la muntanya. Sense dir adeu ni fer-los una abraçada de comiat. Clar que tampoc recorda l'últim cop que el va veure fer-ne cap. A ningú.

—Hasta luego —diu.

Ho ha dit, sí. Com si fos garantia d'alguna cosa.

—¿Cu-cuándo?

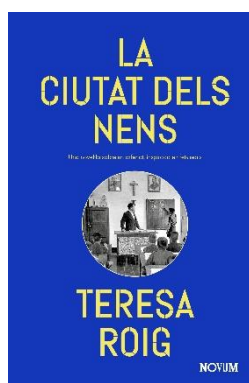
“També la mama va dir ‘fins ara’ la tarda de la gran nevada, i...”, voldria dir-li al seu germà petit. Però no ho fa, òbviament. Prou dolorós és ja tot plegat.

—¡Suelta, coño! —exclama don Emilio, en no poder treure's del damunt el marrec, que se li arrapa als pantalons fent honor al seu malnom de paparra.

Un senyor l'estira. El desenganxa del pare, que torna a pujar al cotxe, impàvid. I a ell, que s'ha quedat paralytitzat mirant-los, també l'agafa pel braç. “Es por vuestro bien”, mormola el desconegut, arrossegant-los.

“Ah, sí? Doncs per ser quelcom bo fa mal”, pensa. I molt.

Junts el veuen allunyar-se amb l'esperança que, almenys, es tombi a mirar-los, que faci adeu amb la mà o una picada d'ullet com abans. Alguna cosa. [...]

La ciutat dels nens

Teresa Roig

Pàgines: 312
 PVP 22,00 €
 ISBN: 978-84-19311-72-6
 Editorial: [Novum](#)